

Mammut ultramaraton – běh na hranici

Dr. phil. Sebastian Roth

Běh a dřina bez hranic - v duchu tohoto hesla se 12.06.2010 odehrál na hranici mezi Českou republikou a Dolním Rakouskem závod Silva Nortica Run. Účastníci si mohli vybrat mezi půlmaratonem, klasickým závodem a Mammut ultramaratonem na vzdálenost více než 85 km. Další možnost nabídl Gemini maraton, kdy si ultramaratonovou trať rozdělili dva běžci, přičemž první běžec musel zvládnout prvních 42 kilometrů a jeho partner druhou půli tratě. Gemini je totiž latinský název pro souhvězdí Blíženců.

Start Mammut ultramaratonu (foto: Martin Symon)

Na místo běhu jsem přijel už den předem přes Linec. Z hlavního města spolkové země Horní Rakousko jsem pokračoval ještě přibližně 80 km regionem Mühlviertel přes Freistadt a dále regionem Waldviertel a tzv. Romantickou cestou až do Dolního Rakouska k české hranici. Pak ještě zbývalo vyzvednout startovní balíček v bývalé celnici mezi hraničními přechody Pyhrabruck a Nové Hrady, kde měl další den v šest ráno začít ultramaraton. Při ubytování si běžci mohli vybrat hned ze dvou možností. Buď si hned za celnicí postavit stan, anebo se ubytovat přímo vevnitř. Budova celnice, kterou momentálně dostali k dispozici sportovci, nabízela několik čtyřlůžkových pokojů, kde si účastníci mohli rezervovat místo na spaní.

Název Silva Nortica znamená v latině severní les. Kdo touží, třeba jen na krátkou dobu, po tichu a klidu uprostřed původní přírodní krajiny stranou městského ruchu, ten vše najde právě zde. V oblasti, do které nám nedělá problémy zasadit postavy z dávných pověstí a kde zříceniny, hrady a zámky přirozeně doplňují působivý kraj lesů a luk.

Několik místních obcí z rakouského mikroregionu Lainsitztal (Waldviertel) a Jihočeského kraje se pak pod vedením Pavlíny Hanušové a Vojtěcha Stavného

spojilo, získalo finanční podporu Evropského fondu pro regionální rozvoj a zorganizovalo technicky velmi náročnou, přeshraniční běžeckou trať vedoucí mimořádně krásnou krajinou. Zatímco při loňské premiéře se ještě po účastnících nepožadoval žádný startovní poplatek, svědčí už jen trojnásobný rozpočet letošního ročníku jasně o tom, že z běhu Silva Nortica se stává velmi dobře organizovaná sportovní akce a náročná výzva pro ambiciózní běžce na dlouhé tratě. Jednotlivé běhy sponzorují známé firmy jako Salomon, Mammut a Budějovický měšťanský pivovar. Za povšimnutí stojí i to, že během závodu dostali účastníci izotonické nápoje a energetické gely Carbogel od firmy Nutrend.

System startovního byl jednoduchý – kdo se přihlásil do 31.03., mohl se na ultramaraton zaregistrovat za 23 euro a na maraton za 19 euro. Běžecké páry zaplatily za Gemini maraton dohromady 38 euro. Po 31.03. pak organizátoři vybírali přírážku 4 eura. Počet účastníků byl u všech běhů stanoven na 450 lidí na startu, na příští ročník se však již plánuje přidat dalších 200 běžců, z toho 100 na ultramaraton.

První polovina ultramaratonu vede Novohradskými horami přes Nové Hrady, kolem pěkného vodopádu, zříceniny Cuknštejn, přes Horní Stropnice až do Dobré Vody. Trať poté pokračuje přes louky a lesní i polní cesty s poměrně obtížným terénem pro běh. Na kraji cesty u Černého údolí dokonce stojí výstraha „Pozor! Nebezpečí pádu stromů! Vstup pouze na vlastní nebezpečí“. Tato cedule, kterou jsem viděl na 25. kilometru, je ve třech jazycích a zřejmě tam visí celý rok. Později jsme přeběhli kopec a trať nás přivedla dolů do údolí kolem idylického jezera. Cesta byla všude velmi dobře a chytře značená. Značka na nás čekala vždy, když se měnil směr, a potom ještě jedna jako potvrzení, že člověk odbočil správně. A tak jsme přiběhli ke kozí farmě, kde si majitel postavil stánek. Nevěřil jsem svým očím – poprvé ve svém běžeckém životě jsem jako občerstvení na trati dostal kozí sýr, dokonce ve třech variantách (mj. i s bylinkami)! Cedule mě informuje, že každá koza na statku má jméno. Pokračujeme dál na Leopoldov, vesnici ve výšce 795 m.n.m., kde dříve sídlili lesníci a lesní sklárna. Později si přečtu, že taková sklárna spotřebovala za rok dřevo z přibližně 20 až 30 ha lesa. Konečně – další z občerstvovacích stanic, které tu na nás čekají co pět kilometrů. Obsluha myslela v úmorném vedru i na chladicí box a světe div se, právě z něj pro mě vytahuje pivo. Potkávám se tu s Martinem Huncovským. Vypráví, že se před čtyřmi týdny zúčastnil mistrovství světa ve

24hodinovém běhu v Brive a zvládl uběhnout 200 kilometrů. Dobře se dorozumíme, a tak běžíme několik kilometrů společně, tentokrát už po trati probíhající po hřebenové cestě Severního lesa až do Pohoří na Šumavě (919 m.n.m.). Nakonec ještě pochválí statistickou databázi Německého ultramaratonského sdružení DUV.

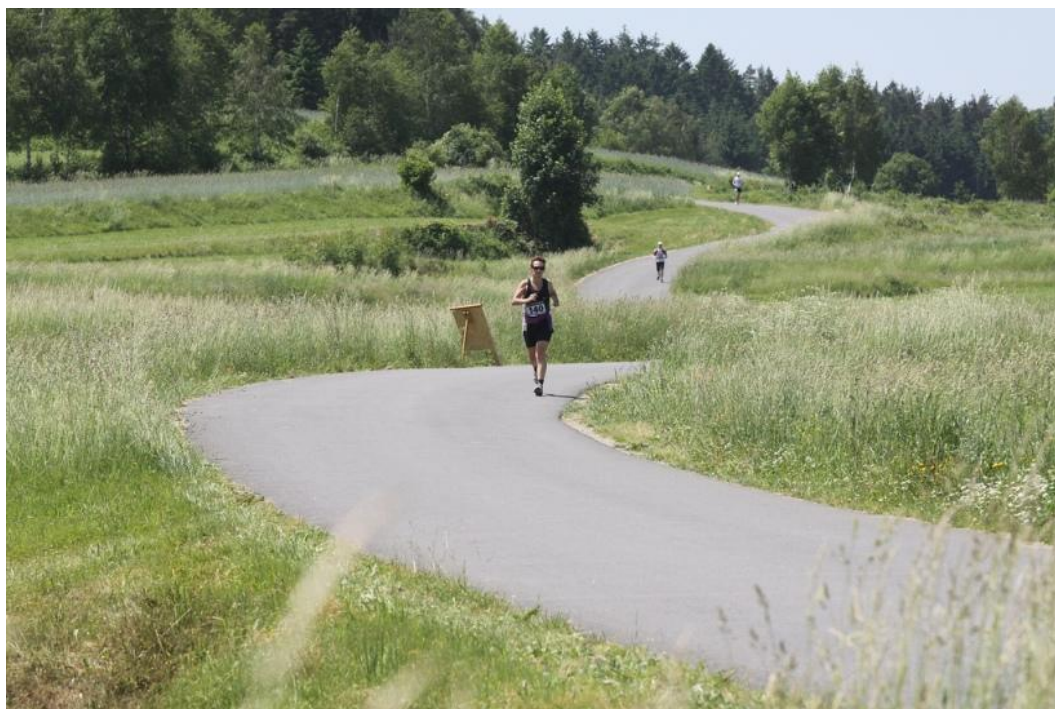
Na ceduli u silnice si můžu přečíst báseň Antona Schotta (1866 – 1945) z jeho díla Boží údolí:

Z hor já do nížin sešel
už před řádkou let,
křížem krážem zbrousil
splet' cest, co má svět.
A pak mi chuť došla,
tak, znenadání...
To sen o mých horách
jsem v sobě chránil.¹

Stačí si jen tyto verše osvojit a hned nám ubíhá naše cesta do Pohorské Vsi rychleji. Zde překračujeme nyní již nestráženou státní hranici, kterou už viditelně dobyla zpět příroda. Dříve rozdělený region se nyní musí pokusit emocionálně i mentálně opět srůst dohromady a právě takové sportovní akce spojující národy a země, jako je Silva Nortica Run, jsou pro tuto úlohu jako dělané.

Pohybujeme se dál prostorem a časem. Máme za sebou 50 kilometrů, na což mě upozorňuje cedule s nápisem Cíl 35. Aha, tady nemyslí počet zdoláných kilometrů, ale ty, které ještě leží před námi. I přes panující vedro jsem ještě schopen alespoň tenhle matematický úkon pochopit.

¹ překlad básně Jan Mareš

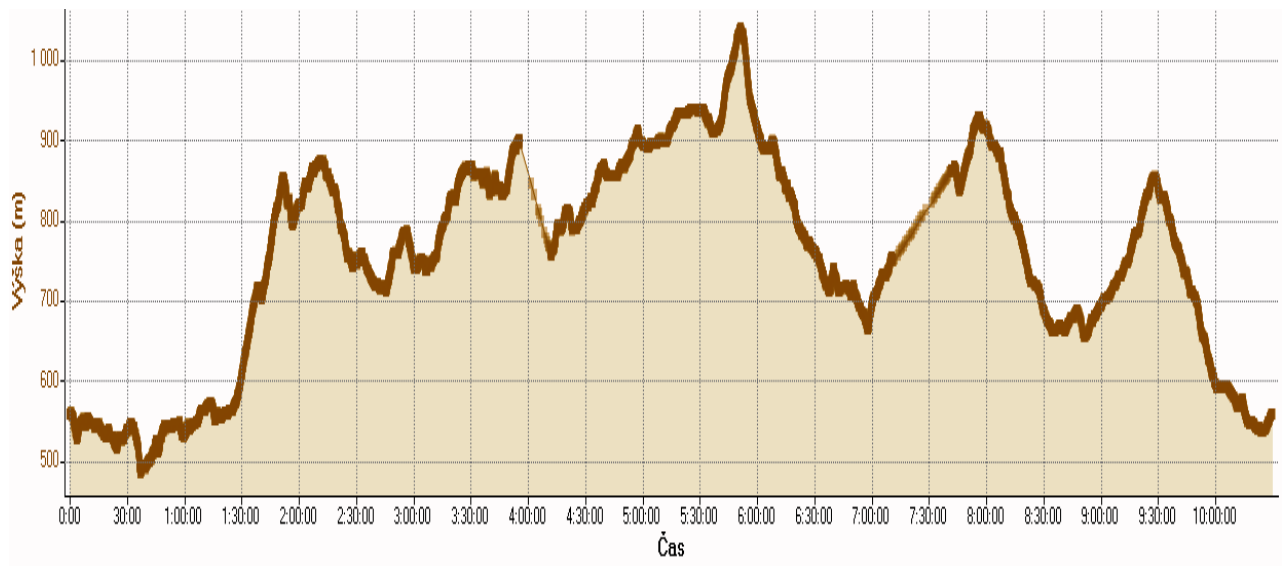

Běh nedotčenou krajinou (foto: Martin Symon)

Cestou na horu Eichelberg (1015 m.n.m.) křížíme směrem k prameni Lužnice evropskou dálkovou turistickou trasu č. 6 Baltské moře – údolí Wachau – Jaderské moře. Naše trasa ovšem vede přes Stadelberg do Karlstiftu a dále do Harmanschlagu. V těchto dolnorakouských vesničkách obsluhují běžce na občerstvovacích stanicích přátelští dobrovolní hasiči. Stejná situace se opakuje i v obci Moorheilbad Harbach, kde ovšem někteří běžci kvůli spalujícímu vedru už opouštějí trať. Další občerstvení je ve vesnici Heinrichs, z Pyhrabrucku si zase odnáším slova uznání a povzbuzení od dobrovolných hasičů sdružených ve spolku s názvem De Pyhrabrucka. Také oni svým obětavým nadšením pomohli vytvořit vhodné podmínky pro závodníky, kteří musí během závodu zdolat 1667 m stoupání a 1793 m klesání.

Počasí tentokrát účastníky ultramaratonu donutilo k doslova dech beroucím výkonům. Teplota ve stínu totiž během dne vystoupala až na 32°C a přibližně čtvrtina běžců závod ukončila ještě před cílem. O to více je třeba ocenit výkon nejsilnějšího českého běžce Daniela Orálka, jenž do cíle doběhl v čase 6:33:14.

Ani studená voda pořádně neosvěžila. Na obrázku je pozdější vítěz Daniel Orálek.
(foto: Martin Symon)

Druhý v pořadí potřeboval na zdolání trati s časem 8:33:09 o dvě hodiny (!) více a třetímu běžci dokonce závod trval 9:00:38. Nejlepší běžkyní byla Rakušanka Dr. Alexandra Meixner s časem 10:43:38.

Po 10:06:29 hodinách jsem také já dorazil do cíle svého 99. (ultra)maratonu na 17. místě. Po běhu čekalo na ty, co závod ukončili, kvalitní tričko od firmy Marmut a hezká a těžká medaile ze žuly. Pak ještě sprcha, následná půlhodinová masáž, pivo z Budějovického městského pivovaru a gulášová polévka. Z tomboly si potom šťastní majitelé vylosovaných startovních čísel odnesli ceny v celkové hodnotě 3000 euro. Pro vítěze a druhé a třetí běžce v pořadí byla připravena nádherná keramika vyrobená handicapovanými ve chráněné dílně střediska Nazaret. Byl jsem moc rád, že jsem se akce mohl zúčastnit. Díky!

(foto: pořadatelé)